

synes også, at det er på sin plads, at man efter en høringsrunde har lov til at bede ministeren om at præcisere, at de forudsætninger, der ligger til grund for, at vi har indgået aftalen, selvfølgelig skal tages op i forligskredsen, hvis de ændrer sig. Det har vi jo fået ministerens ord for, så det synes jeg er ganske fint.

I forhold til de forbedringer, der er sket for enlige forsørgere, ja, så er det bestemt noget, som Socialdemokraterne har kæmpet meget for. Jeg synes, at det der med at blive ved med at henvise til, hvorfor man så ikke har gjort alle de gode ting, som man gerne ville, dengang man selv havde regeringsmagten, kunne man jo gøre med hensyn til mange ting. Vi har vel alle sammen lov til at udvikle vores politik og komme med nye forslag hele tiden; det gør vi i hvert fald hos Socialdemokraterne. Forbedringer for studerende med børn er noget af det, vi gerne vil sætte på dagsordenen. Vi har allerede sat mange milepæle, og vi har det her med barselorloven tilbage, som vi gerne vil have rejst.

Kl. 17:46

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Hr. Martin Henriksen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 17:46

Martin Henriksen (DF):

Det der med barselorloven rejste Dansk Folkeparti jo for lang tid siden, og vi synes, at det er alle tiders, hvis både Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti vil have det som noget, som man gerne vil have gennemført på et senere tidspunkt.

Men det er jo sådan lidt pudsigt, for jeg hører med jævne mellemrum, at det her er man rigtig glade for at vi gennemfører. Og det synes jeg er alle tiders, og det er vi også glade for i Dansk Folkeparti.

Men var den socialdemokratiske politik i 1990'erne ikke den, at man ønskede at gøre noget for studerende med børn? Jeg kan godt forstå, at man synes, at det er irriterende, at vi hele tiden henviser til, hvad der skete i 1990'erne, men det var jo lang tid, hvor man havde mulighed for at gøre noget for studerende med børn, men hvor man så af en eller anden årsag undlod at gøre det, måske fordi man internt i Socialdemokratiet havde svært ved at presse det igennem over for socialdemokratiske ministre eller radikale ministre, eller hvad ved jeg. Så jeg vil bede Socialdemokraterne sådan uddybe, hvilken udvikling fra 1990'erne og til nu der har gjort, at Socialdemokraterne er gået fra at mene,

at man ikke skulle gøre meget for studerende med børn, til at mene, at man skal gøre lidt mere for studerende med børn.

Kl. 17:47

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det ordføreren.

Kl. 17:47

Kirsten Brosbøl (S):

Nu kan man jo ikke referere fra forhandlinger, det er jo noget, der foregår partierne imellem og ordførerne imellem, men det, jeg har fremført i min ordførertale, er, at det har været ganske overordentlig vigtigt for Socialdemokraterne at rejse de her spørgsmål i forhandlingerne, og det resultat, vi står med her i dag om næsten at tre-doble tillægget til samboende SU-forældre, vil vi meget gerne tage på vores skuldre og sige, at det er noget, vi har båret ind i forhandlingslokalet, og vi er også glade for, at det er kommet med i den endelige aftale.

Partierne har lagt vægt på forskellige ting i forhandlingsforløbet. Når vi hører Dansk Folkepartis ordfører, er der måske en anden vægtning, men jeg har bestemt intet problem med at tage kredit for, at vi har fået det her med samboende SU-forældre med i aftalen.

Kl. 17:48

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak, så er det fru Sophie Løhde for en kort bemærkning.

Kl. 17:48

Sophie Løhde (V):

Man burde jo næsten spørge så, hvem der har de bredeste skuldre og så også dermed bærer de største byrder, men det vil jeg afholde mig fra.

Nu bed jeg mærke i, at den socialdemokratiske ordfører gerne ville have, at offentlige arbejdsgivere gik foran og ikke udbød studenterejob på mere end 15 timer ugentligt. Mener Socialdemokratiet altså dermed, at der over en bred kam ikke findes studerende på videregående uddannelser, der er i stand til at arbejde mere end 15 timer om ugen? Altså, det virker, som om man sådan her fra centralt hold endnu en gang går ind og lægger en fast defineret grænse for, hvad der er bedst for den enkelte, og man præcis ved, hvad der er godt for den enkelte studerende, hvor meget vedkommende må arbejde, og hvor meget vedkommende kan magte. Det er sådan set lidt det samme, som når man opfordrer staten til at gå foran og ikke udbyde job, der er på mere end 15 timer. Er det ikke lidt af en gli-debane, man er på vej ud på der?